

hodnutí tam citované; rozhodnutí to, jakož i dotyčné vývody Bartschovy spočívají na docela jiném skutkovém základě. Mínění rekursu správce úpadkové podstaty, že povolujícímu soudu nenáleželo, činiti o tom usnesení, zda náleží pohledávka do kauční hypoteky čili nic, že to má zůstatí vyhrazeno pro rozvrh nejvyššího podání, jest nepřipadné, neboť otázku tu musel soud povolující zkoumati k vůli tomu, aby si zjednal jasno, zda exekuce jest vzhledem k zahájenému úpadku přípustna, kdežto otázka budoucího přikázání pohledávky té z dražebního výtěžku arcí zase náleží k rozvrhu tohoto výtěžku. Ani z dalšího obsahu rekursu správce úpadkové podstaty nevyplývá nic, co by bylo na závalu povolení žádané exekuce. Vycházejí z názoru, že kauční hypoteka propůjčuje jen podmínčné právo zástavní, které prý se teprve knihovním vyznačením vzniklé a splatné pohledávky proměnití může v bezpodmínečné a vykonatelné právo zástavní, dovozuje správce úpadkové podstaty, že před touto přeměnou nemůže vzejítí odlučovací právo v úpadku. Vymáhaná pohledávka má prý sice pro sebe exekuční titul, nikoli však právo zástavní, a není prý tedy právem odlučovacím. Vývody tyto jsou mylné. Bezpodmínečným se stává kauční právo zástavní již vznikem pohledávky, k jejíž jistotě slouží, a nikoli teprve knihovním zápisem nebo vyznačením pohledávky. Kdyby tomu bylo jinak, byl by zcela zbytečným předpis Šu 224 ex. ř., a nemohlo by se na kauční hypoteky vůbec hleděti, kdyby nebyly knihovním zápisem pohledávky přeměněny v hypoteky již bezpodmínečně účinné. Že se právo zástavní, kterého stěžovatelka (vymáhající věřitelka) již z kauční hypoteky požívala, stalo bezpodmínečným, prokázala vykonatelným směnečným příkazem, a zavedením exekuce domáhá se právě uspokojení tohoto svého vykonatelného nároku z této hypoteky, tedy na základě svého vykonatelného odlučovacího práva. Ostatní vývody rekursu správce úpadkové podstaty snaží se jen doličiti, že společný zájem všech úpadkových věřitelů by toho vyžadoval, by dražbou byl zpeněžen celý ostatní nemovitý majetek úpadkového podniku najednou, ježto tvoří jeden hospodářský celek, že toto dílčí dražební řízení poškozuje společný prospěch těchto věřitelů, a že z toho důvodu bylo s vymáhající věřitelkou jednáno, aby se zatím vedení exekuce vzdala. Zřetele z toho plynoucí nemají však co činiti s otázkou, zda lze navrženou exekuci povolití, a mohly by býti uplatněny jen v tom směru, aby bylo dražební řízení, jak na to § 11 konk. ř. poukazuje, odloženo. Ostatně jest to věcí dražebních podmínek, jak mají nemovitosti býti prodávány, zda společně nebo jednotlivě.

Čís. 4541.

Moc poručenskou jakož i poměr matky k nemanželskému dítěti dlužno posuzovati dle zákonů vlasti dítěte, naproti tomu však dlužno žaloby z nemanželského otcovství posuzovati dle zákona toho místa, kde byla žaloba podána.

Nelze žalovati na placení výživného nemanželskému dítěti toho, kdo není uznán za otce dítěte a není současně o uznání to žalován.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1925, Rv II 756/24.)

Nemanželská matka, bydlící na Slovensku, domáhala se na okresním soudě ve V. na Moravě žalobou na žalovaném, by jí jako nemanželský otec přispíval na vydržování dítěte. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně a potvrdil napadený rozsudek s dodatkem, že se žaloba zamítá jen pro tentokráte.

Důvody:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací duvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění. Dle zásady Šu 183 nesp. říz. a Šu 34 obč. zák. dlužno moc poručenskou, jakož i poměr matky k nemanželskému dítěti posuzovati dle zákonů vlasti dítěte, naproti tomu dlužno však žaloby z nemanželského otcovství posuzovati dle zákona toho místa, kde žaloba byla podána, jelikož dotyčné zákony mají rozkazovací ráz. Dle Šu 160 obč. zák. má nemanželské dítě právo požadovati od svých rodičů přiměřenou výživu. K výživě jest povinován na prvním místě otec. Dle Šu 163 obč. zák. dlužno považovati za otce nemanželského dítěte toho, kdo v době v Šu tom uvedené (doba kritická) s matkou dítěte souložil. Může tedy dítě, neb ten, kdo je živil v úmyslu, dáti si náklady výživy nahraditi — v tomto případě matka — domáhati se placení výživného pouze na tom, kdo jest soudně uznán za otce dítěte (§ 16 první dílčí novely k obč. zák.) neb kdo před poručenským soudem otcovství k dítěti uznal. Ovšem možno podati současně žalobu o uznání otcovství k dítěti a o plnění výživného, není však přípustno žalovati o výživné někoho, kdo není za otce dítěte uznán a není současně o uznání to žalován. V tomto případě podala matka dítěte žalobu o výživné na žalovaného, o němž tvrdí sice, že s ní souložil, avšak nežádá, by uznán byl současně za jeho otce, a rovněž nečiní v tom směru ani určovacího návrhu dle Šu 236 c. ř. s. O žalovaném není tedy zjištěno, zdaž jest otcem dítěte žalobkyně, jež táž živila, a nelze ani bez návrhu v tom směru za otce ho uznati. Takto schází však předpoklad pro nárok na výživné a to jak pro dobu minulou, tak i pro dobu budoucí. Posoudil tudíž odvolací soud věc správně po stránce právní, zamítnuv žalobu, ovšem měl tak učiniti jen pro tentokráte, neboť žaloba jest pouze předčasnou a neodůvodněnou po tak dlouho, dokud nebude žalovaný za otce dítěte uznán.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1925, Rv II 884/24.)

Čís. 4542.

Zaopatřovací požitky (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Zaměstnanci nelze přiznati kromě požitků dle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., též dosavade pobírané naturalie, leč že smluvené nebo vyplácené požitky byly vyšší než požitky stanovené zákonem. Při výpočtu požitků dle zákona čís. sb. 130/21 jest odpočítati pobírané naturalie.